

Ahoj čtenáři a čtenářky časopisu Malíček!

Po delší době je tu opět nové číslo vašeho oblíbeného občasníku. A proč nám to tak trvalo? Byly přece prázdniny a to si i my, novináři, musíme trochu odpočinout. Asi nejsem jediná, kdo by chtěl zůstat doma ještě déle, ale je říjen a povinnosti nás volají. Během září proběhlo již několik akcí programu „Spolu to dokážeme“, a pokud Vás tento program teprve čeká, doufám, že si ho užijete a že Vám bude přát počasí. Podzim by si také mohl udělat na chvíli volno, aby dostalo alespoň trochu prostoru sluníčko.

Ted' bych ale chtěla popřát všem devátákům (i sobě), ať zvládnou a užijí si tento rok, protože je náš poslední, čeká nás spousta bojů a rozhodnutí, a to chce rozhodně silné nervy. Samozřejmě přeji spoustu úspěchů i nižším ročníkům, hlavně neprovádějte žádné lumpárny, ať je tento rok pohodový i pro naše učitele.

Příjemný školní rok 2008/2009 přeje

Jana Kapounová a redakce školního časopisu Malíček.

BĚH NADĚJE

ANKETA

ANKETA

ANKETA

Život všech se skládá jak z radostných okamžiků nebo událostí, tak z těch méně šťastných. Každý má samozřejmě rád právě ty chvíle, které jsou pro něj příjemné, na které si však leckdy musí počkat i několik měsíců. Zajímá Vás, na co se v současné době nejvíce těší lidé okolo nás?

Bára I. B: Těším se na zimu, protože pojedeme s rodinou na hory, kde budeme lyžovat.

Nikola III. B: Na to, až si poslední předvánoční školní týden budeme ve třídě navzájem dávat dárečky.

Václav III. B: Až pojedu se svým taťkou do Německa. Pojedeme tam nákladákem a myslím, že to bude velice zábavná cesta.

Hana III. B: Až pojedu na soustředění v baletu, protože mě tancování moc baví.

Adéla IV. A: Nejvíce se těším na vánoční prázdniny, protože budu moct spát tak dlouho, jak budu chtít.

Matěj IV. B: Na podzimní prázdniny, protože si budu kupovat nového křečka.

Jana V. A: Až pojedu na soustředění ve fotbale, kde budeme i jezdit na kole. Moc ráda totiž sportuji.

Tomáš V. A: Na lyžařský výcvikový kurz, protože si ho jako celá třída jistě užijeme.

Dan VI. B: Na podzimní prázdniny. Pojedu ke svému strejdovi, který má mnoho zvířátek a já si s nimi budu hrát.

Adéla VII. B: Až ke mně domů opět přijede na návštěvu moje nejlepší kamarádka Nikča, protože spolu vždy zažijeme spoustu legrace.

Markéta VIII. B: Na Mikuláše, protože půjdu se svými kamarády na koledu a zahraji si při tom na čerta.

Sam IX. A: Až vyjde nová česká počítačová hra Mafia 2, protože si myslím, že bude skvělá a moc rád ji budu hrát.

Denisa IX. A: Nemohu se dočkat toho, až budou mít dva noví sourozenci (dvojčata) konečně chodit. Budu si s nimi moct hrát a užívat si dětských radovánek na hřišti.

Honza IX. B: Na výlet s rodinou a s našimi známými do rakouských Alp. Toto místo navštívím poprvé, také zde oslavím Vánoce a hlavně si zde opět zalyžuji.

Lucka IX. B: Těším se, až do Chrudimi přijedou Švédové. Poznám nové kamarády a věřím, že s nimi zažiji velkou zábavu.

Pan učitel Roman Anýž: Já se nejvíce těším na den, kdy začne moje dcerka chodit. Má už i koupené botičky, ale zatím se jí udržet na nohou bohužel vůbec nedaří. Pevně však věřím, že už se to brzy naučí.

Pan učitel Robert Kočí: Nejvíce se těším na to, až dostanu všechna potřebná povolení na postavení mého nového rodinného domku v Trpišově.

Paní učitelka Ladislava Dubová: Nejvíce se těším, až s mým manželem pojedeme na dovolenou na Slovensko. Budeme se koupat v termálních lázních, čekají nás příjemné masáže a hlavně si odpočineme.

Paní učitelka Ivana Brožová: Já už se nemohu dočkat Vánoc, protože mám moc ráda atmosféru, která při nich panuje, a s nimi spojený školní vánoční jarmark, který k mým vánočním svátkům také neodmyslitelně patří.

Ondřej Kubíček, IX. A

Seznámení s novými učiteli

Skončily prázdniny a my jsme se museli vrátit do školních lavic, kde na třídu VI. A čekal nový třídní učitel a na ostatní žáky nový učitel dějepisu, výchovy k občanství a angličtiny. Díky tomuto rozhovoru jsme ale poznali, že nás naučí nejen dějepis, ale dokáže pomoci i s mnohými věcmi. Chcete také například vědět, jaké jsou jeho koníčky, či snad, co panu učitelovi přijde sexy na ženách? Tak čtěte dál! V tomto čísle vám představíme pana učitele **ROMANA ANÝŽE**.

Co nebo kdo vás přivedl na myšlenku stát se učitelem?

Já jsem popravdě nechtěl být učitelem, chtěl jsem se stát archeologem. Jelikož jsem se ani napotřetí nedostal na fakultu, přemýšlel jsem o tom, co bych mohl dělat, a napadlo mě být učitelem. Dnes jsem ale rád, že to tak dopadlo, učit mě baví.

Proč jste se rozhodl učit právě dějepis?

Historie mě vždy velice zajímala. Je to můj největší koníček.

Zažil jste nějaké významné historické období, o kterém učíte?

Narodil jsem se v roce, o kterém často učím, v roce 1977. Tehdy se několik lidí postavilo na odpor proti komunismu a založilo sdružení s názvem Charta 77. Můj otec během Sametové revoluce na podzim 1989 zvonil klíči na pražských náměstích a já se potom ve škole hádal s učitelkou, která tvrdila, že studenti tehdy útočili na policisty holemi. Zažil jsem jednu z prvních válek „v přímém přenosu“ - v sedmičce jsem totiž nemohl na lyžák, protože jsem měl něco s nohou, místo toho jsem v rádiu a televizi sledoval válku v Perském zálivu. Učím také o genocidě ve Rwandě, kde bylo za čtyři měsíce roku 1994 brutálně pobito 800 tisíc lidí, tehdy mi bylo sedmnáct...

Jakou školu jste vystudoval?

Pedagogickou fakultu Univerzity Hradec Králové.

Co vás vedlo k přestupu na školu Dr. Jana Malíka?

Chtěl jsem poznat další školu, slatiňanská byla moje první. Vaše škola má dobrou pověst, tak jsem oslovil pana ředitele a domluvili jsme se.

Co se vám na naší škole líbí?

Líbí se mi, že je to škola, která se nebojí prošlapávat nové cesty. Je to moderní škola.

Jaké vidíte rozdíly mezi naší školou a školou ve Slatiňanech?

Zatím jsem tu krátce na to, abych mohl hodnotit, ale myslím, že ty dvě školy jsou si v mnohém podobné, třeba právě tím, že jdou „svojí“ cestou, nebojí se změn, zapojují žáky a rodiče do života školy, atd. Rozdíly tu jistě jsou, ale jak jsem řekl, na to je ještě brzy.

Popište nám sebe jako žáka. Bavila vás škola? Co vás na ní bavilo a co jste naopak neměl vůbec v oblibě?

Na základce mě škola vůbec nebavila, i když jsem měl dobré výsledky. Ve škole nebylo nic, o co bych se mohl více zajímat, a jelikož jsem se tam nudil, dělal jsem „lumpárny“. Na gymnázium mě začala bavit historie, také jsme tam měli skvělou partu.

Co děláte ve volném čase?

Svůj volný čas věnuji především své jednorroční dceři a manželce. Po večerech také píši texty a vymýšlím aktivity pro učitele a žáky o dějinách komunismu. Jde o program Tváří v tvář historii, jehož jsem lektorem.

Zima už je skoro za dveřmi a s ní i zimní prázdniny. Chystáte se s rodinou či přáteli za radovánkami?

Ano, určitě bychom někam jet chtěli, ale jelikož máme malinkou dcerku, tak se zatím nic velkého podnikat nedá. Pojedeme asi na pár dní na Vysočinu, kde vyměníme kočárek za sáňky.

Co vy a sport? Máte k sobě nějaký vztah?

Sportuji rád, ale málo... Mám rád fotbal, volejbal, plavu a jezdím na kole. V poslední době si ale na sport nějak nedokážu najít čas, je to chyba.

Máte nějaký životní cíl?

Určitě ano, spousty. Třeba bych chtěl být lepší učitel a nikdy bych se nechtěl rozvést.

Jaký styl hudby rád posloucháte?

Nevadí mi žádná, kromě klasické dechovky. Nemám rád hudbu napsanou jen pro peníze. Mezi „srdcovky“ patří britská anarcho-folk-punková kapela The Levellers a kapely jako Kíla, Shooglenifty a Flook, které se inspiřují lidovou hudbou Irska a Skotska, ale oblékají ji do moderního kabátu.

Na co rád vzpomínáte ze svého dětství?

Na dětství vůbec vzpomínám rád. Měl jsem spoustu přátel, se kterými jsem trávil většinu svého volného času. Rád vzpomínám také na skautský oddíl, se kterým jsem podnikal mimo jiné své první cesty do zahraničí.

Co vás zaručeně pobaví?

Zaručeně mě pobaví britský humor. Když potřebuji „dávku smíchu“, pustím si DVD s britskými Monty Pythony, to zabere vždy.

Prozrad'te nám o sobě něco, co jste nám ještě neřekl. (Třeba, jaký máte oblíbený film, nebo co vám přijde na ženě sexy :-)

Rád se koukám na historické filmy, i když zdaleka ne všechny jsou dobré. Mám také rád klubové filmy.

Žena může být sebekrásnější, ale pokud se neumí upřímně a hezky usmát, nepříjde mi přitažlivá. Současný trend vyhublých modelek se zcela mívá s mojí představou o kráse.

Denisa Kreuzerová a Lucie Vostřelová, IX. A

CO PŘINESLY PRÁZDNINY?

Už jsou to skoro dva měsíce, co skončily letní prázdniny, a za námi jsou ty podzimní. Asi všichni vítáme, že si můžeme odpočinout od práce, ale také je to volný čas, kdy můžeme něco podniknout s kamarády, vyrazit na výlet. Z těchto zážitků pak žijeme celý rok. A co přinesly letošní prázdniny. Na co vzpomínáme?

Prázdninová cesta

Každý rok jezdíme na prázdniny za oceán navštívit rodinu v USA ve státě Illinois. Každý rok mi nějaký zážitek či poznání uvízne v paměti a toto mě poznamenalo tento rok.

Moje tchyně Sally, úžasná to žena, protestovala za lepší zítřky a ve svých 75 letech byla s pouty odvezena na policii. Pár týdnů po propuštění následoval soud. U soudu dostala Sally dvě možnosti, buď zaplatit pokutu \$100, nebo odpracovat 8 hodin veřejně prospěšných prací. Vybrala si druhou možnost... Sally si v oranžové vestě odpykala svých 8 hodin úklidem pod různými mosty v Chicagu a během dne zjišťovala osudy svých spolupracovníků, či spolupachatelů. Dovolte mi vyjmenovat tři, které mě nejvíce zaujaly.

1. Pán si zapálil cigaretu v parku a neuvědomil si, že je v parcích zákaz kouření. Ani jeho argument, že byl venku na čerstvém vzduchu mu nepomohl.
2. Jiný pán šel po ránu hodit prázdnou láhev od piva do recyklace, ale neuvědomil si, že všude platí zákaz chození s otevřeným, či prázdným alkoholickým nápojem na veřejnosti. Ani jeho argument, že pivo vypil včera večer a tedy, že má v krvi 0.00 alkoholu mu nepomohl.
3. A zase úplně jiný pán, velký sportovec, šel po ránu běhat do parku, a jak si tak běhal, najednou potřeboval čurat. Vyčural se u stromu a neuvědomil si, že všude platí přísný zákaz na veřejnosti vykonávat malou, natož velkou potřebu. Jeho argument, že to opravdu už nemohl vydržet a žádné záchodky v blízkosti nebyly, mu nepomohl.

Dodržování pravidel je hezká věc, vytváření je věc jiná. Teď si zkuste představit, jaké by to bylo, kdyby tato pravidla platila a přísně se dodržovala v naší krásné zemi.

Vidím město veliké, či malé a skoro každý v něm má na sobě oranžovou vestu.

Tereza Sommersová

Fotografování kozorožců horských ve volné přírodě

Cestování a s ním spojených zážitků jsem měl o letních prázdninách více. Dovolená s rodinou na Šumavě, toulání po italských Dolomitech a přechod legendární téměř 160 kilometrů dlouhé vysokohorské trasy zvané Tour du Mont Blanc, která obchází po území Francie, Itálie a Švýcarska celý masív Mont Blancu. V závěru „Tour“ se nám poštěstilo pozorovat a fotografovat samici kozorožce horského s mládětem ze vzdálenosti 10 až 15 metrů. Zážitek to byl o to větší, že se celé divadlo odehrálo na tzv. Grand Balconu nad městečky Argentiere a Chamoix, vyhlídkové trase, kterou projde několik set lidí denně. Zvířata se chovala velmi přirozeně a evidentně neměla problém s tím, že je někdo pozoruje a fotografuje.

Tour du Mont Blanc patří k nejznámějším evropským horským přechodům. Přírodní scenérie a výhledy předčily všechnu chválu, kterou jsem se před odjezdem dočetl v různých průvodcích a na internetu. Už teď vím, že se do sladké Francie a do Savojských Alp příští rok určitě vrátím a výlet mohu jen doporučit.

David Hainall

Na rybách v Norsku

Počátkem července jsem s rodinou opět po dvou letech navštívila Norsko. Krásy této severské země nám učarovaly. Určitě nikdy nezapomenu na zážitky spojené s pohledem na auta, která se pohybovala po téměř kolmé skální stěně, kde byla vybudována ve čtyřicátých letech minulého století Trollí stezka. Nejen pohled, ale zejména pak vlastní průjezd byl silným zážitkem. Cílem našeho cestování byla oblast středního Norska, konkrétně lokalita Harbak. Zde jsme nejen obdivovali krásy divoké a nespoutané severské přírody, ale také na pronajaté lodi lovíli ryby.

Ráda vzpomínám na noční rybolov. Po obědě jsme šli všichni spát a vstali kolem devatenácté hodiny. Po večeři nastaly přípravy na lov. Bylo nutné připravit potřebné rybářské pruty, nástrahy a plastovou bednu na ulovené ryby. Všichni se museli teple obléknout. V deset hodin večer jsme vypluli na moře. Bylo světlo,

slunce svítilo, na obloze se objevovaly mraky. Moře zlehka houpalo. Při opouštění pobřeží nás doprovázelo hejno mořských racků. Před námi byla daleká cesta, plánované místo lovu v Norském moři bylo vzdálené asi osm kilometrů od pobřeží. Po čtyřiceti minutách plavby jsme zakotvili. Nedočkaví rybáři okamžitě nahodili svoje nástrahy. Po chvíli nastal zmatek, zabralo současně několik ryb najednou. Jejich zdolání proběhlo úspěšně. Slunce zapadlo po půlnoci, ale vůbec nenastala tma. Moře začalo silněji houpat. Vlny nás unášely směrem k útesům, které zde vystupovaly z moře. Zaujal nás pohyb na skále. V údivu zjišťujeme, že zde odpočívá tuleň. Malý okamžik si nás prohlíží, pak sklouzne do vody a mizí v hlubinách. Lov pokračoval úspěšně i po půlnoci. Nalovené ryby se postupně hromadily v bedně na lodi. Lovili jsme různé druhy tresek. Nejčastěji tresky polaky, tresky obecné a makrely. Nádobu se zaplnila rybami, proto posádka rozhodla o návratu. Ve tři hodiny ráno naše loď zakotvila u mola. Bylo světlo. Posádka byla ztuhlá zimou, ale spokojená s úlovky. Rybáře nečekala postel, ale po teplém čaji nastalo čištění ryb. Do postele jsme šli v šest hodin ráno.

Dovolená uplynula jako voda a čekal nás návrat domů. V Norsku jsme nebyli poprvé a snad ani naposledy. Již nyní spřádáme plány na příští výpravu. Máme v úmyslu vyzkoušet rybolov za polárním kruhem.

Naděžda Cempírková

Romeo a Julie

Je začátek prázdnin a já se vydávám na Smetanovu Litomyšl na balet Romeo a Julie. „To bude nuda,“ říkám si, protože balet mi moc neříká. Usedám na své místo a čekám, co se bude dít. Ozve se první akord. Vynoří se trojice tanečníků a já pochopím, že ten prostření je samotný Romeo. „Podívej se na to jejich oblečení,“ směje se Jirka. Jejich oblečení je opravdu trochu komické, ale snažím se to nevnímat. Pozoruji každý krok a skok herců, vše je úchvatně zpracované. I kdybych příběh Romea a Julie předtím neznala, z jejich pohybů bych pochopila, o čem jde. Je to opravdu krásné představení a jsem ráda, že ho mohu sledovat.

Jana Kapounová, IX. A

Sjezd Černé hory

Stojím se svým bratránkem Kubou před půjčovnou horských koloběžek. „Tak jedeš?“ ptá se mě, protože už je velmi natěšený. „Jo, už jedu,“ odpovídám mu. Vyjíždíme malý kopeček, který musíme zdolat před vchodem do lanového terminálu. K turniketu přijíždím jako první a zasouvám do něho lístek. Když jím projedu, osloví nás vousatý chlapík: „Hej, chlapi, dejte mi ty mašiny a já vám je hodím do kabinky!“ Podáváme mu koloběžky a děkujeme mu za pomoc. „Šťastnou cestu, chlapi!“ přeje nám ten chlapík. Nastupujeme do kabinky a dveře se za námi pomalu zavírají. „Co je tohle za horu a co tamto?“ zkusíme se navzájem z názvů hor. Musím však přiznat, že bratránkovi to jde lépe. Už jsme ve vrchním terminálu a snažíme se vystoupit. „Juj, málem mně ujela koloběžka i

Perníková chaloupka

Vcházíme do budovy, nad jejímž vchodem je cedule s nápisem „Perníková chaloupka“. „Vůbec to jako perníková chaloupka nevypadá,“ říkám tetě. Máme zakoupené vstupenky a čekáme na paní průvodkyni. Dozvídáme se, že je to vlastně muzeum perníku. Vcházíme do místnosti, kde jsou nejen perníkové chaloupky, ale celé vesničky. Nad jednotlivými díly jsou portréty autorů. Procházíme tmavým lesem, na jehož konci leží princezna. Průvodkyně nás upozorňuje, abychom ježibabu poprosili o perník. Ťukáme a všichni prosíme ježibabu, aby nám dala perníček. Ježibaba nás s ochotou zve dál a ukazuje nám, jak správně péct perník, aby byl pěkný a chutný. V kuchyni to krásně voní medem a kořením. Na památku dostává každý perníček. Pokračujeme do místnosti, kde je možno zakoupit památkový perník. Uprostřed místnosti roste strom zvaný Perníkovník, který je jediný svého druhu na světě. Teta s mámou si jeden kupují na památku. Vstupujeme do místnosti, která se jmenuje „Ježíškův pokoj“. Je tu vše: počítač, dopisy, postel, dokonce i dešťová laboratoř. A ve vedlejší místnosti je „Peklo“ a opět je tu vše: ceník hříchů, seznam hříšníků a pekelná skluzavka. Už končí prohlídka a my vycházíme ven, kde pracuje řezbář, který vyřezává do dřeva formy na perník.

Jirka Mariánek, VIII. A

Ze života školy

Noc ve škole

Žáci čtvrtých tříd dnes, ve čtvrtek 11. září, jdou do školy jako každý jiný den. Avšak budou tu i nocovat. Po běžném vyučování se všichni rozprchli do svých domovů, kde si sbalili spací pytle a hurá znovu do školy. Okolo šesté hodiny se děti sešly ve své třídě, kde se rozdělily do skupinek a šly vařit večeři. K jídlu zde byly pomazánky s pečivem a buchty, na kterých si všichni moc pochutnali. Po večeři se odebrali k prohlídce celé školy. Nahlédli i do všech tříd a učeben, které ještě dříve neměli možnost navštívit. Následovala osobní hygiena, zpívání písní a pak už si každý zalezl do svého spacáku. Jelikož zítra bude pro všechny ostatní normální školní den, museli jít spát dříve než třeba na Noci s Andersenem. Ale nocí program čtvrtáků ještě nekončí. Ráno se šli podívat do parku Na Stromovce, kde je čekaly různé hry na důvěru, kdy měl jeden zavázané oči a vodil druhého přes různé přírodní překážky po parku.

A proč čtvrtáci tuto noc absolvovali? Každá třída má na začátku roku nějaký výjezd, kde se po prázdninách všichni dobře naladí na rok, který je bude čekat. Ale jelikož žáci čtvrtých tříd letos jedou na lyžařský kurz, žádný výjezd v plánu nebyl. A proto se konala aspoň tato noc, kterou si všichni báječně užili.

Postřehy žáků:

- Moc se mi líbila prohlídka celé školy, protože jsem nikdy nebyla v chemické laboratoři a ani jsem nevěděla, že ji tu máme.
- Bavilo mě vaření, všichni jsme si to užili.
- Líbilo se mi, jak jsme se v pátek probudili a šli si čistit zuby a zároveň jsme potkávali žáky jiných tříd, kteří jdou teprve do školy.
- Nejvíce se mi líbilo naše společné nocování.

Sabina Tomaidesová IX. A

BĚH NADĚJE

Za hezkého počasí jsme se ve středu 8. října opět sešli na chrudimské plovárně, abychom podpořili boj proti rakovině. Tato akce se jmenuje Běh naděje? Že jste na ní nikdy nebyli? Mýlíte se. Běh naděje je totiž nové pojmenování, dříve se tento program nazýval Běh Terryho Foxe. Organizátorka této akce, paní Trunečková, se i letos chopila mikrofonu, aby odstartovala běh jednotlivých tříd. A nebyla na to sama. Pomohla jí Jarmila Kratochvílová, československá atletka a držitelka 25 let starého rekordu na trati 800 metrů. Chcete-li se dozvědět víc o ní a o Běhu naděje, přečtěte si následující dva rozhovory:

Rozhovor s Šárkou Trunečkovou

Proč se Běh Terryho Foxe přejmenoval na Běh naděje?

Běh Terryho Foxe skončil, protože ho kanadská ambasáda přestala podporovat. A tak se čeští organizátoři tohoto běhu rozhodli myšlenku Běhu Terryho Foxe zachovat. Proto jsme se domluvili společně na jakémsi pokračování tohoto běhu. Pojmenovali jsme ho Běh naděje. Jinak princip je úplně stejný.

Je tento běh i v jiných zemích?

Běh Terryho Foxe se zrušil celosvětově, jestli se nějaká země rozhodla pokračovat podobně jako my, nevím.

Jak se liší tento ročník od ostatních?

Podstata je stejná, je to zaměřeno na podporu zdravého životního stylu, nekouření, zdravé výživy, dostatku pohybu. Výtěžek je posílán na výzkum rakoviny. Nic se nemění.

Jak hodnotíte tento ročník? Je úspěšný?

Já myslím, že určitě je úspěšný. Zájem je ze strany středních, základních i mateřských škol pořád stejný, ne-li větší. Zatím se nikomu nic nestalo. A byli bychom rádi, kdyby si mladí lidé opravdu uvědomili tu myšlenku Terryho Foxe a žili zdravým životním stylem.

Rozhovor s Jarmilou Kratochvílovou

Jak jste se dostala sem do Chrudimi?

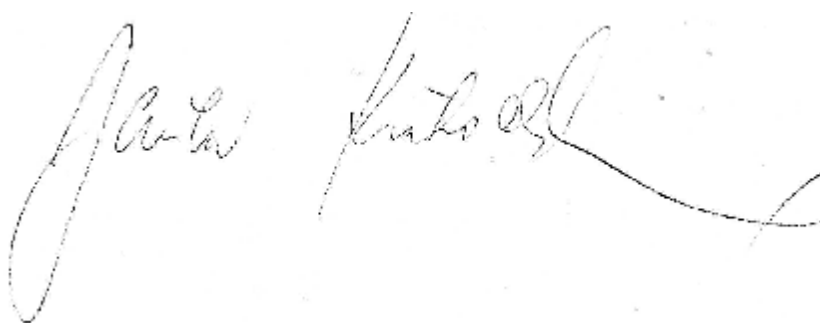
Oslovili mě někteří trenéři, kteří chtěli, abych se dnešního běhu zúčastnila.

Zúčastnila jste se podobné akce už někdy v minulosti?

Ano, byla jsem na tomto běhu už několikrát. To se ještě jmenoval Běh Terryho Foxe a byl na různých místech. Tady v Chrudimi jsem na tomto běhu poprvé.

Jak jste prožívala letošní olympiádu? A kdo byl váš favorit?

Tak favoritů jsem měla víc. Samozřejmě jsem se více zaměřila na atletiku, jelikož se jí věnuji téměř celý život. Moc se mi líbil jamajský závodník, který měl tři starty, tři zlaté medaile a tři světové rekordy. Pak americký plavec, který měl osm startů a osm zlatých medailí. No nicméně se mi letošní olympiáda líbila a myslím, že se opravdu vydařila.

Čemu se věnujete teď?

Trénuji v Čáslavi takovou malou atletickou skupinu a chtěla bych nalézt nějakou novou Jarmilu Kratochvílovou.

Sabča Tomaidesová a Jand'a Kapounová, IX. A

Akce programu „SPOLU TO DOKÁŽEME“

Šestáci ve Vítkovcích

Naše třída jela na výjezd do Vítkovic v Krkonoších. Měli jsme se tu seznámit s novými učiteli, kteří nás budou učit na druhém stupni. Všichni jsme se na chatu moc těšili a nejen na ni, ale zároveň i na seznámení se s novými vyučujícími. Co se tam vlastně dělo? Jestli jste napjatí, tak neváhejte a čtěte, co jsme prožili na našem prvním programu STOD v šesté třídě.

Je čtvrtek, my jsme odpočatí a všechny zajímá, co pro nás učitelé připravili. Naše nová třídní učitelka Iva Brožová nám říká: „Doufám, že jste dobře naladěni na další aktivitu. Takže, na následující program budete potřebovat helmu, vhodnou obuv a také vhodné oblečení. Půjdeme totiž do lesa. Na přípravu vám dám zhruba deset minut. Za deset minut se sejdem na terase.“ Deset minut uběhlo a všichni jsme již na terase a nedočkavě přešlapujeme. Paní učitelka

nám oznamuje, že půjdeme do lesa. Jdeme za ní plní očekávání a zároveň zvědaví, co se bude dít dál. Vcházíme do velmi příjemného prostředí lesa a najednou všichni zkoprněli, před sebou vidíme dva stromy, na nich navázaná lana, která vypadají jako pavučina. Dále jsou další dva stromy a na nich je to samé jako na prvních dvou stromech, paní učitelka se nám k tomu vyjadřuje následovně: „Ten, kdo je z vás nejlehčí si stoupne na spodní lano, chytí se horního a přeručkuje tam a zpět.“ Mám sice obavy, ale po chvilce zjišťuji, že nemám být z čeho vystrašený. Všichni do jednoho úkol plníme do deseti minut. Bylo to vážně prima.

Následovně se přesouváme k té velké pavučině, paní učitelka k nám přistupuje a vysvětluje, že si máme společně dohromady vymyslet svou strategii na to, jak prolézt pavučinou, aniž bychom se dotkli lan. Sedáme si do kroužku a začínáme navrhopvat své nápady, jak na to. Po dlouhém dohadování přicházíme na to, jak bychom to mohli provést. Strategie je taková, že Kristýna půjde jako první, protože je největší, a my ostatní jí budeme podávat menší a lehčí spolužáky horními dírami, ty těžší děti budou prolézat zase spodními dírami pavučiny. Po chvilce se pouštíme do zpracování naší strategie. Uběhlo pět minut a půlka třídy je na druhé straně. Když prolézá s naší pomocí pavučinou Dan, tak na druhé straně jej spolužáci omylem pouští, poněvadž je příliš těžký, a on padá na zem. Je to opravdu velký pád, kvůli kterému si Dan vyrazil dech. Paní učitelka mu pomáhá, hodně ho to bolí, ale zvládá to statečně a my pokračujeme dál, po dalších deseti minutách se ocitáme všichni za pavučinou.

Máme obrovskou radost, smějeme se a radostí křičíme: „Hurá, zvládli jsme to, hip hip hurá.“ Všichni dohromady si tleskáme. Po úspěšném splnění úkolu jdeme zpět do naší chaty, už se těšíme, až si dáme dobrou svačinu.

Do chaty přicházíme úplně zmrzlí. Ti, co jim je hodně velká zima, mezi nimiž jsem i já, Pěťa a Jirka, vlastně náš pokoj číslo 2, se můžou jít vykoupat do sprch a potom si zajít do jídelny pro svačinu. Ke svačině je jen jablko, to je ale překvapení, byli jsme hladoví, ale i tak jsme všichni rádi, že jsme již v chatě a vůbec největší radost máme z toho, že jsme to vše zvládli.

Dušan Kreuzer VI. B

Vítkovice 2008

Přivezl nás autobus,
od něj jsme šli pěšky kus.
K naší krásné chatičce
hodné staré babičce.

Zevnitř byla opravená,
dostatečně vybavená.
Šli jsme na procházku ven
tak to byl náš první den.

Ve středu jsme měli výlet
autobus nás dole vyzved.
Vyvezl nás na Vrbatovku,
vysoko nad tisícovku.

Čekala nás pohádková krajina,
u pomníku to vše začíná
u Hanče a Vrbaty se vyfotíme
a pak o kousek poskočíme.

Harrachovy kameny
jsou to pěkné balvany,
na Kotel se podíváme,
u Růženky napapáme.

Byla tam už jinovatka,
na kamenech ledovatka.
Rostly tam velké borůvky,
všichni je sbírali do ruky.

Na vrcholu bylo sněhu dost,
promrzli jsme až na kost.
Trhali jsme brusinky,
měli jsme zmrzlé pusinky.

A když jsme došli k restauraci,
měli jsme hlad jako vlci.
Tam nám občerstvení prodali,
zadarmo nám nic nedali.

Na Dvoračkách se ohřejeme
a čokoládu rozlejeme,
na Rezku nás nechtějí,
děti rádi nemají.

Šli jsme dál a dál
někdo slovní fotbal hrál,
když jsme došli k druhé restauraci,
byli na nás jako vlci.

Na Bohemku se těšíme,
pak do chatky vrazíme,
gulášovku my máme rádi,
jsme tu všichni kamarádi.

Byli jsme unavení moc,
pusu jsme dostali na dobrou noc,
zdál se nám hezký sen,
ráno jsme uvítali nový den.

Další den jsme hry hráli,
únavou jsme sotva stáli,
hry nás ale bavily,
den jsme dobře skončili.

My jsme dobří kamarádi,
my se máme rádi,
vzájemně si pomáháme,
radost ze života máme.

žáci třídy VI. B

Sedmáci na Deltě

V pondělí 13. října celá naše třída VII. A vyrazila na dvoudenní seminář na Seč do hotelu Delta. Měli jsme společně strávit dva dny plné aktivit, které pro nás připravily paní učitelky. Tento výukový seminář a aktivity byly zaměřené na spolupráci. Všechny hry byly zábavné a užilo se hodně legrace. Tady jsou některé z nich.

Noční hra

Úkolem hry bylo, abychom v paměti přenášeli text, který souvisel s historií Sečské přehrady. Dozvěděl jsem se, že byla stavěna v letech 1925-34 a byly zatopeny 4 mlýny, 4 pily, hospodářská budova a 11 obytných domů. Text byl také o přírodní rezervaci Oheb. Druhý den jsme tento text probírali. STOD 7 trval dva dny a tato aktivita nám jej příjemně zpestřila.

Jiří Pudil

Stromy a květiny

Dozvěděli jsme se, že budeme kreslit lidi u protějších stolů, kluci že budou stromy a dívky květiny. Strom ale musel symbolizovat nějakou vlastnost kluka a u dívek to bylo totéž, ale s květinou. U stolečku jsme se domluvili, kdo koho bude kreslit. Vlastně tohle udělaly všechny stolečky. Nakonec jsme si to odprezentovali druhý den a ne všichni byli se svým přirovnáním spokojeni.

Petra Procházková

Scrabble

Tato aktivita byla na běhání a na skládání písmenek. V naší skupině jsme se všichni rozběhli a nosili písmena Mariánovi, který skládal slova a rozděloval písmena, která máme nosit. Asi po dvou hodinách se vše chýlilo ke konci a mě napadlo jedno slovo. Svěřila jsem se s ním naší skupině a oni souhlasili. Rychle jsme donesli písmena na slovo KATAPULT a za ně jsme dostali 90 bodů. Bylo to maximum. Tyto body jsme si zasloužili všichni. Sice jsem to slovo vymyslela já, ale ostatní s tím souhlasili a donesli na to slovo písmenka. Z toho počtu jsme měli velkou radost.

Veronika Jeřábková

ABECEDA

z výukového semináře STOD 8

Dojeli jsme. Hned po ubytování si z klobouku losujeme céčka a podle jejich barvy se na první aktivitu dělíme do čtyřčlenných skupin. Jsem v týmu s Irčou, Luckou a Šárkou. „Nejdříve si nakreslete plánec cesty,“ upozorňuje nás paní učitelka Jitka Linhartová. „Já už ho mám,“ sděluje nám Lucka a my máme radost, že ho nemusíme kreslit taky. Na okružní cestu vyrážíme jako první. „Musíme tudy,“ vede

nás Lucka. Brzy ale zjišťujeme, že jsme přehlédly odbočku k chatě Jezerce. Jsme našťvané a vracíme se. Zbytek cesty už pokračujeme správně.

„Ejhle, vidím les a na stromě něco visí,“ říká Irča. Podle pokynu chodíme po lese a hledáme citáty. Najít je není tak těžké, horší je doplnit jejich pokračování. „Hele, tady je další,“ křičí Šárka. Jdeme za ní a čteme: „Člověk je nejkrásnější, jestliže...?“ „Jestliže se tak cítí. To mi vždycky říká máma,“ odpovídá rychle Lucka. Máme dobrou náladu, protože si myslíme, že nám to docela jde. Žádné papíry už nevidíme, a tak vycházíme z lesa a směřujeme k paní učitelce Blance Němcové šťastné, že jsme úkol splnily.

Lucka a Šárka musí probodnout nafukovací balonky, které představují dračí srdce. Mají zavázané oči a já s Irčou je navigujeme. „Doprava! Ne, víc doleva,“ snažím se dovést Šárku k srdci. Chvillemi je to i legrace. Šárka už je u cíle a mává mečem, protože se snaží zasáhnout balonek. Brzy se jí to povede a vítězoslavně opouští bojiště. Lucka se k srdci ještě ani nedostala. „Doleva, ne doprava,“ rozčiluje se Irča, protože Lucka se stále točí na špatnou stranu. Mlátí okolo sebe mečem tak, že jí balonek ulétne pryč a ona ho nemůže najít. „Hurá,“ radujeme se. I Lucce už se podařilo zabít draka. Sundává si šátek z očí a my pokračujeme na další stanoviště.

„Tak si vyberte, čím chcete malovat a pusťte se do toho,“ nabádá nás paní učitelka. Namáčím si ruce do barvy a snažím se vyjádřit své nynější pocity. Většina lidí čmárá rukama, Michal se po velkém plátně dokonce prochází. Když

se rozhlédnu, vidím spíše abstraktní než konkrétní motivy. Mezi těmi konkrétními převažují sluníčka a smajlíci. Téměř všichni se soustředí na své dílo, málokdo mluví. Situace se mění ve chvíli, kdy vyučující asi počtvrté řekne: „Nezapomeňte na to, že plocha papíru má být zaplněna celá. Nikde nesmí být vidět plátno.“ Málokoho to nechává klidným, někteří se diví, jiní jsou naštvaní a své výtvary přetírají směsí různých barev. Náš obraz přesto vypadá velmi pěkně.

A je to tady. Od odjezdu domů nás dělí jen pár hodin. Ještě nás ale čeká jedna z posledních aktivit. V jídelně je postavený kruh z židlí. Na každé židli jsou dva abstraktní obrázky. U každého z nich je cedulka s názvem a se jménem autora. Chodíme okolo nich a zaujatě si je prohlížíme. Často mi připomínají něco jiného než tomu, kdo je zarámoval. „Koukej,“ řekne Lucka, přestože nemáme mluvit, a ukazuje mi svoje dílo. Jsou tu opravdu velmi zajímavé exponáty.

Kristýna Pantůčková, VIII. A

Momenty z Doubravky

Deváťáci mají před sebou poslední rok. Čeká je řada důležitých rozhodnutí, ale i stresových situací. Aby to všechno zvládli, načerpali pozitivní energii a přesvědčili se na vlastní kůži, že když nás je víc, jde všechno snáz, vyrazili na třídní kurz na chatu Doubravku, kde už v osmé třídě strávili společný týden. A na které momenty budou vzpomínat? Tady jsou některé z nich.

Stavba léku

„Tak žlutá bude třeba tlesknutí,“ domlouváme se společně ve skupině na signálech pro poznání barev kostek. „My tři si ten lék celkem pamatujeme,“ říkají kluci, „mohli bysme ho tam jít sestavit, ale nepamatujeme si označení pro jednotlivé kostky.“ „To vím zase já,“ namítá Sabča. Do laboratoře tedy vysíláme Sabču, Toma, Ríšu a Kubu. My, co jsme okolo nich, nesmíme mluvit. Radit si mohou pouze uvnitř. Všichni si pamatují jednu část léku, proto jim to jde rychleji. Každý z kluků sestavuje svoji část, kterou si zapamatoval. My se jim snažíme napovědět, jestli mají v ruce tu správnou kostku. Vše je v pořádku. Až doteď. Nastává zmatek. Kuba bere současně s Ríšou část léku a oba se nás ptají na barvu. Jednu kostku označujeme špatně. Naštěstí se nás na ni později ptají ještě jednou a to už jim říkáme pravdu. „Tak super, zatím by to mělo být všechno v pořádku,“ oddechují si ti, co skládají lék. Ale ne. Něco se na tom Monče nezdá. Myslí si, že by jedna kostička měla být posunutá trošku dál. Snažíme se jim to nějak naznačit. Naštěstí to chápou a vše dávají na své místo. Nakonec holky běží pro předlohu léku a my zjišťujeme, že jsme to udělali bez chyby. Teď si ještě hodnotíme, co nás překvapilo, co se nám líbilo. Já jsem byla příjemně překvapená z toho, jak si kluci pamatovali, kde má být jaká kostička. Moc se mi líbila domluva na našich signálech, které nám pomohly.

Kristýna Kozáková, IX. A

Golf

„Pusťte k tomu mistra," povídá Tom a napřahuje se improvizovanou golfovou holí. Tenisový míček odlétá kamsi daleko a my získáváme velký náskok před zbylými dvěma skupinkami. Stejným způsobem hrajeme dál, vše jde jako po másle. Teď se ale dostáváme ke krizovému místu. Kolem jsou samé stromky, kameny a větvičky. „Počkejte, já něco zkusím," povídá Lukin. Bere golfovou hůl a střílí míček do takové výšky, že tenisák všechny překážky bez problému přeletí. Nadšeně pokračujeme k místu, kam míček dolétl. „Támhle je předposlední jamka," ukazuje Bětko a tak se za ní vydáváme. Teď jsem na řadě s odpalem já a přede mnou je několik metrů nehezkého terénu. Je jasné, že touhle ranou jamku nestrefím, ačkoli by to bylo přinejmenším šokující. „Nevěř si," říká pobaveně Sabča. Odpaluji a k překvapení všech míček letí přímo k jamce. Do ní se bohužel nedostane, ale nevadí. Stačí jediný šťouch a jsme ještě blíž k cíli.

Jana Kapounová, IX. A

Masky

Ležím na karimatce ve společenské místnosti. Anetka namáčí první kousek sádrového obvazu a pokládá mi ho na čelo. Postupně přidává další a další. „Míšo, omlouvám se ti dopředu.“ „Za co?“ ptám se jí. „Kdyby se mi to nepovedlo.“ „Ale povede," s klidem odpovídám. Za chvíli budu mít zakrytou pusku. „Vůbec to nejde uhladit," slyším hlas a v duchu se usmívám, protože bych se neměla hýbat. Asi po deseti minutách se snažím hýbat mimickými svaly, jak jen to jde.

Přichází čas sundávání. Masky se mi úplně „přicucly“ na čelo. Paní učitelka opatrně tahá, tahá, až se mi maska konečně odlepila od čela. „Je tam pár vlásků, ale jinak v pohodě.“ Usmívám se na stvořitelku mé druhé podoby a zároveň si měníme místa. Celý pokus se opakuje. „Ono to opravdu nejde moc uhladit,“ udiveně říkám. „Všechno dobře dopadne,“ ujišťuji Anetku, když si sundává masku. „Trochu to bude tahat,“ poučuji ji. „Ale neboj, přežiješ to.“

Michaela Malinová, IX. A

Projekt s Angličany

*Možná jste si v úterý 14. a ve středu 15. října všimli, že se ve škole pohybují cizí lidé, že vám chybí někteří spolužáci ve třídách a za některé vyučující se supluje. A proč to všechno? Naše škola se účastnila spolu s obchodní akademií projektu **Dreams and Teams**, který se na naší škole nekoná poprvé, ale my jsme se ho letos poprvé účastnili v roli spolupřátelů.*

První den jsme celé dopoledne dělali různé seznamovací aktivity. Při první aktivitě jsme si házeli míčem a říkali si jména. Po této aktivitě jsme každý na kus papíru o sobě napsali sedm informací a ostatní hádali, kdo to je. Nakonec jsme každý dostali jednoho Angličana a učili jsme ho nějaké české věty. To bylo velmi zábavné. Vyslovit Ř nebo Š pro ně bylo velmi obtížné, takže jsme slyšeli taková písmenka, která neznají ani v nějakém starém domorodém kmeni v brazilských pralesích. Následovala poslední aktivita, kterou jsme již dělali s lidmi z obchodní akademie. Na velký papír jsme namalovali velkou postavu a k ní psali, co máme všichni za společné zájmy.

Po obědě jsme začali připravovat program na zítřejší olympiádu pro postižené děti. Toho se velmi aktivně účastnili žáci z obchodní akademie. Po přípravách jsme šli ven a provedli Angličany po Chrudimi. Když jsme se vrátili, tak nám dodala sílu na odchod domů pizza dovezená z Balustrády.

Druhý den se ve školní tělocvičně konala olympiáda. Každý jsme stáli u jedné ze sedmi disciplín s jedním Angličanem. Mezi soutěžní disciplíny patřilo například házení míčku do papírového klauna, vybarvování masek nebo střelení florbalového míčku na branku. Na konci olympiády nastalo slavnostní vyhlášení vítězů, kde každý dostal medaili a tašku s dárky. Myslím, že si to všichni hendikepovaní lidé moc užili. Když odešli, tak jsme si společně s Angličany zahráli basketbal. Byl to souboj mezi Českou republikou a Velkou Británií. Britové byli poraženi s velmi ostudným bodovým rozdílem. Po skvělém zápase jsme se s nimi museli rozloučit.

Celý tento projekt se nám všem opravdu moc líbil. Dal nám všem hodně moc. Nejen to, že jsme získali hodně nových přátel, s kterými si můžeme psát přes e-mail, ale hlavně jsme se určitě aspoň trochu zlepšili v hovorové angličtině. Je to lepší způsob výuky než jen ten obyčejný. Velice rádi bychom poděkovali paní

učitelce Tereze Sommersové. Uvědomujeme si totiž, že připravit takový projekt zabere soustu času nejen ve škole, ale i doma. Velice si toho vážíme a doufáme, že to nebyl jeden z posledních projektů s lidmi z cizí země, ale naopak to byl jeden z prvních.

Zdeněk Tománek, IX. B

A jak to viděli ostatní účastníci?

Z prvního dne stráveného s Angličany jsem měla smíšené pocity. Při aktivitě BINGO jsme se měli seznamovat a něco o sobě zjistit. Myslím si, že se nám to společně dařilo i přes jazykovou bariéru. Nejvíce mě bavilo, když jsme měli učit Angličany českému jazyku. My jsme měli na starosti Ryena, který písmeno J vyslovoval jako DŽ, což ve větě „Jak se máš?“ znělo opravdu zajímavě. Když jsme měli Angličanům ukázat naše město, skoro nikdo se s námi nechtěl bavit a navázat jakýkoliv kontakt. Připadalo mi, že se většina z nich straní a nechtějí se seznamovat. Po prvním dni jsem se začala obávat druhého. Po příchodu do tělocvičny, kde se konal festival, kvůli kterému sem Angličané přijeli, jsme si každý k sobě měl vybrat Angličana a vysvětlit mu, co bude dělat. Měla jsem velké obavy z toho, že bude stát řeč a my se spolu nebudeme vůbec bavit. Naštěstí jsem se mýlila, s Abby, kterou jsem měla na starosti, jsem si velice dobře popovídala. Dozvěděla jsem se o ní spoustu zajímavých věcí a ona o mně též. Navzájem jsme si vyměnili e-mailové adresy a doufám, že si budeme dopisovat a možná, že se někdy navštívíme. Ráda bych si tento projekt zopakovala, protože jsem si našla nové přátele a zlepšila si angličtinu.

Denisa Kreuzerová, IX. A

O tomto projektu si myslím, že se opravdu povedl. První den dopoledne, během seznamovacích aktivit, jsme si na sebe postupně začali všichni zvykat. Moc se mi líbila aktivita, během které jsme každý o sobě napsal několik vět. Přijde mi, že to je velmi dobrá a zábavná forma seznamování. Také bylo dobré, když jsme si snažili zapamatovat jména všech kamarádů. Opravdu se mi vryla do paměti všechna jejich jména díky tomu, že jsme si házeli míčem a představovali se. Přípravování na projekt bylo trochu chaotické. Angličané byli trochu uzavření. Moc se mi nelíbila procházka po Chrudimi. Utvořili jsme dvě skupinky (Češi a Angličané) a tak to zůstalo do návratu do školy. Druhý den byl opravdu skvělý! Myslím, že návštěva z Velké Británie celý tento projekt opravdu velmi příjemně oživila. Spolu s Kay jsme měly na starost opičí dráhu. Ze začátku bylo opravdu vidět, jak ani jedna z nás neví, jak navázat kontakt. Postupem času se však tlak mezi námi uvolnil a docela jsme komunikovali. Bylo to opravdu skvělé! Podle mě jsme právě tímto komunikováním s cizinci úžasně poznali, jaké to je doopravdy bavit se s cizincem. Když jsme si nerozuměli, dokázali jsme si to nakreslit nebo popsat tak, abych tomu porozuměla, což bylo vážně skvělé. Myslím si, že jsou takovéto projekty velmi užitečné!

Lucie Vostřelová, IX. A

Dny, které jsem strávil s Angličany, byly vážně super. Ze začátku s námi sice moc nekomunikovali, ale potom se to mnohem zlepšilo. Myslím, že jsme si z toho všichni něco odnesli, jak z části anglické, tak z části kamarádké. Navíc jsme si užili hodně legrace, když jsme se s nimi dorozumívali. Jelikož mluví hodně rychle, tak jim někdy není rozumět. Přijde mi, že v jiných státech v Evropě, ve kterých jsem byl, se mi dorozumívalo lépe, než se samotnými Angličany. Z toho jsem zjistil, že bych se měl asi věnovat více poslechovým cvičením. Jinak bych moc rád jel zase k nim do Newcastleu. Získal jsem nějaké nové přátele a mám od nich e-mailové kontakty.

Zdeněk Tománek, IX. B

Dva dny strávené s Angličany se mi velmi líbily. Nejdříve jsem se velmi obávala, protože jsem jim nerozuměla ani slovo, a tak jsem se s nimi radši moc nebavila. Díky aktivitám jsme začali komunikovat. Přišlo mi, že celé dopoledne jsme si užili a zažili mnoho legrace. Odpoledne zas tak slavné nebylo, ale pokecali jsme s Chrisem. Nebýt Marušky, která s námi šla, tak jsme asi ztracení. Dnešní den byl hodně dobrý a celý den se mi líbil. Angličané byli milí a i se s námi bavili. Byla to pro mě velká zkušenost a jsem za ni velice ráda.

Verča Škrhová, IX. B

I think that this was a great expiriance for us and for the kids. Today, at first I had a hard time dealing with the desabled kids, but by the end I was fine. Yesterday was a little aquward, because the kids didnt like the walk around Chrudim. It just seemed like we couldnt satisfy them. The girls did not comunicate very well but the boys did. Im sure that they anjoyed most of the project. I loved dancing with the disabled kids and playing basketball with the British people. Over all it was a great project.

Maruška Sommersová, VI. B

Rozhovor s Angličany

A na závěr jsme položili pár otázek Elishe a Abbymu, kteří k nám přijeli se svými učiteli z Newcastleu. Zajímá vás, jak to ve Velké Británii chodí a jak se jim líbilo naše město? Tak to neváhejte a pust'te se do čtení. A abyste se i vy pocvičili v angličtině, přečtete si rozhovor v tomto jazyce. Pro ty, kteří anglicky ještě moc neumí, tu máme i českou verzi.

Do you like our school?

Elisha: Yes, I enjoyed visiting your school and meeting the students.

Abby: Yes, I like your school. It is much more relaxed.

What did you enjoy in this project?

Elisha: I liked the festival and working with the students.

Abby: I enjoyed the sports festival, swimming and bowling.

Did you see our town?

Elisha: Yes, and it was very quiet compare to Newcastle.

Abby: Yes, I saw your town it is a lovely place.

What is different in our and in your school?

Elisha: A lot, your school starts earlier and finishes earlier.

Abby: In my school we have to wear a school uniform and we start at 8.55 am and finish at 3.15 pm.

Will you visit our town again?

Elisha: If I come to Prague again, I will come and visit you all.

Abby: Yes, I will try and visit your town again. There were a lot of other places that I didn't visit that I would like to see.

What was your program for this project?

Abby: The program for the project was on the first day we were meeting everyone, doing team-building and sports activities then decorating the hall for the festival. On the second day we did the sports festival, then went swimming and then had dinner with the BA headteacher. The third we visited the horse farm and the horse castle, then we went and met the BA headteacher and had a question-answer session. Then we went to the puppet museum, art gallery and a museum about Chrudim. On the last day we went into Prague and around the priministers castle. Then we went shopping. After that we went to the airport and went home.

Jak se vám líbilo na naší škole?

Elisha: Užila jsem si návštěvu ve vaší škole a potkala jsem spoustu studentů.

Abby: Vaše škola se mi líbila. Je mnohem více relaxační.

Co se vám na projektu líbilo?

Elisha: Líbil se mi festival a práce se studenty.

Abby: Na projektu se mi líbil festival, plavání a bowling.

Viděli jste naše město? Jak se vám líbilo?

Elisha: Ano, vaše město bylo velmi klidné ve srovnání s Newcastlem.

Abby: Ano, viděla jsem vaše město a bylo velice milé.

Co je odlišného mezi naší a vaší školou?

Elisha: Je toho mnoho, vaše škola začíná dříve a také dříve končí.

Abby: V mé škole nosíme uniformy a začínáme v 8:55 a končíme v 15:15.

Navštívíte ještě někdy naše město?

Elisha: Jestli znovu přijedu do Prahy, tak přijdu a navštívím vás.

Abby: Ano, znovu zkusím navštívit vaše město. Jsou zde další místa, která jsem nenavštívila a ráda bych je viděla.

Jaký byl váš program během tohoto projektu?

Abby: První den jsme se seznamovali a utvořili si týmy, ve kterých jsme připravovali sportovní aktivity a pak zdobili tělocvičnu pro festival. Druhý den

jsme sportovali na festivalu, pak jsme šli plavat a potom jsme šli na večeři s ředitelkou obchodní akademie. Třetí den jsme navštívili koňskou farmu a zámek ve Slatiňanech, následně jsme besedovali s ředitelkou obchodní akademie. Potom jsme šli do loutkového muzea, umělecké galerie a do chrudimského muzea. Poslední den jsme jeli do Prahy, navštívili jsme Hrad, pak jsme šli nakupovat a následně jsme odjeli na letiště a odletěli domů.

Denisa Kreuzerová, IX. A

Global School for 21st Century

Tak to je název dalšího projektu, kterého se naše škola účastní. O co se vlastně jedná? To nám v rozhovoru prozradil pan učitel PETR BAŤA.

V pondělí 13. října jste doprovázel po škole skupinku cizinců. Prozradíte nám něco o účelu jejich návštěvy?

Ve dnech 12. – 14. října se konalo první setkání zástupců škol zapojených do projektu Global School for 21st Century. Do tohoto mezinárodního projektu byla naše škola zařazena Výzkumným ústavem pedagogickým v Praze na základě výběru z několika dalších škol. V neděli a v úterý probíhala úvodní konference v Praze a v pondělí 13. října jste mohli skupinu devíti návštěvníků potkat v naší škole.

Co to bylo za lidi?

Byli to učitelé ze všech koutů Evropy: Spojeného království, Německa, Chorvatska, Litvy, Maďarska a Polska. Prohlédli si naši školu a přislíbili, že svůj názor na ni a svoje postřehy napíší. Můžete se na ně těšit v příštím čísle časopisu Malíček.

V čem projekt tedy spočívá?

Jeho hlavní myšlenkou je vzájemné poznávání kultur a hodnot různých národů. Studenti ze škol do něj zapojených budou mít možnost pracovat se svými vrstevníky ze šesti různých států a někteří z nich také vycestují do zahraničí prezentovat výsledky své práce.

Už je celý projekt u konce, nebo se na něm stále pracuje?

Příprava projektu je zatím ještě na začátku, ale pokud se vše vydaří tak, jak je naplánováno, vlastní realizace by proběhla od září 2009 do jara 2011.

Lucie Vostřelová, IX. A

PROJEKT BEZBARIÉROVÁ CHRUDIM

V červnovém čísle časopisu Malíček jsme vás informovali o projektu **BEZBARIÉROVÁ CHRUDIM**, kterého se naši žáci účastnili 13. června.

Pro připomenutí: naši žáci zmapovali tři trasy, projeli je na invalidních vozíčkách a na město poslali seznam všech bariérových překážek a prosbu, aby se s tím

něco udělalo. Před týdnem jsme zavolali na město panu Zahálkovi a zjistili, že před hasičskou zbrojnicí jsou tři nová okna asfaltu, každé v ceně 20 000 Kč, a dále se budou v této oblasti budovat tři bezbariérové přechody, každý v ceně 25 000 Kč. Peníze na nové přechody byly uvolněny na základě našich podnětů.

V pátek 24. října přiletí 28 studentů se 7 vedoucími ze Švédska a my s nimi strávíme celý týden. Už se těšíme, až jim povíme, že se nám povedlo něco v našem okolí změnit. **Prostě, když se chce, tak to jde.**

Tereza Sommersová

Soutěž technických dovedností

Je pondělí 20. října a my se jdeme podívat na Střední školu průmyslovou strojnickou, technickou a vyšší odbornou školu Chrudim. Sedíme ve třídě a pan zástupce ředitele školy nás seznamuje s obory, které bychom tu mohli studovat. Potom nás provádí po škole a ukazuje nám jednotlivé učebny. Jsme rozděleni na kluky a na holky. Chlapci v dílnách vyrábějí kovadlinku. Když ji dokončí, prohlíží si další část areálu školy. My odcházíme do jiné školní budovy. Dostáváme úkoly v rámci Soutěže technických dovedností. Nejdříve vyplňujeme vědomostní test. Dalším úkolem je vybarvit obrázek historických šatů tak, aby barvy ladily. Nakonec kreslíme portrét spolužačky. Tím naše exkurze končí a my se vracíme do školy.

Kristýna Pantůčková, VIII. A

PŘESTUP NA STŘEDNÍ ŠKOLU OČIMA BÝVALÉHO ŽÁKA

Je tu další školní rok. Devátáci začínají přemýšlet o tom, kam se vydají po ukončení základní školy. A pro všechny, kteří hledají inspiraci, tady máme následující rozhovor. O své pocity a zkušenosti se s vámi podělí loňská devátáčka, studentka Gymnázia Josefa Ressela, **MONIKA NETOLICKÁ.**

Jak se ti přestupovalo?

Přestup na střední školu je určitě velká změna. Ale vzhledem k tomu, že jsem na gympl od nás z Malíka nešla sama, tak to zas takový šok nebyl.

Jaký byl tvůj první týden na nové škole?

První den byl asi zatím nejlepším v celém školním roce, protože jsme se ještě neučili. Pobýli jsme ve škole jen dvě hodiny, kdy jsme si prohlédli prostory školy a seznámili se s novými spolužáky. Na první dojem to vypadalo všechno hrozně

jednoduše, naše třídní je moc milá, máme dobrý třídní kolektiv... Další dny už mě ale tenhle dojem rychle opustil návalem učení.

Změnila se na střední tvoje příprava na výuku? Jak?

Určitě hodně. Na Malíkovi jsem se doma připravovala jen zřídkka, když jsme psali nějaký větší test. Jinak jsem všechno zvládala ráno před vyučováním. Teďka se velmi změnil můj přístup, musím se připravovat každý den, protože denně dostáváme domácí cvičení. Musíme se učit z hodiny na hodinu... Je ale potřeba nebrat školu zas tolik vážně. Je jasné, že na střední škole už nebudete mít jenom jedničky, takže se nezaledněte první pětky.

Co se ti líbí na tvé škole?

Moc mi vyhovuje, že se na škole zvoní na hodinu. Zvonění je hlavně dobré v tom, že si nemusíte hlídat čas, profesori chodí většinou pár minutek po zvonění, ale končí přesně. Všichni mí spolužáci ze mě mají srandu, protože na jiných základkách je tohle úplně normální. Dále je dobré, že téměř na každý předmět je na škole speciální učebna. Ale nejvíc se mi líbí automat na kávu v druhém patře, bez něho bych někdy asi nepřežila.

Co bys naopak změnila?

Rozhodně bych předělala šatny. Horší místo než jsou šatny snad na gymplu nenajdete. Je tam hrozně málo místa, o vzhledu radši ani nemluvíme...

Jaký máš názor na školní jídelnu?

Tak tam se každý den moc těším. Školní jídelna je teďka nově zrekonstruovaná, takže vypadá moc pěkně. K obědu je vždycky jedno jídlo, někdy si můžeme až u okénka vybrat přílohu. Styl vaření je hodně podobný jako na Malíkovi, podávají se jak univerzální „hnědé omáčky“, tak i něco požitelnějšího. Takže to docela jde.

Co říkáš na ústní zkoušení?

Je na něm dobré, že pokud víte alespoň něco a máte dobré řečnické schopnosti, vždycky to nějak „okecáte“. Ale pokud vůbec nevíte, která bije, je ústní zkoušení docela problém, jelikož vám nemá kdo poradit. Přece jenom když sedíte v té lavici a nenápadně drknete do spolužáka, který očividně ví, o co se jedná, je větší šance na úspěch.

Nezasteskne se ti někdy po Malíkovi? Po čem?

Hodně se mi stýská po některých učitelích. Vždycky, když máme hodinu a profesor nám dá hromadu úkolů, které chce mít vypracované do druhého dne, vzpomínám, jak jsme vždycky na Malíkovi protestovali, že toho máme hrozně moc a že to nestihneme... Takže si nestěžujte, bude hůř ☺. Také mi hodně schází mí bývalí spolužáci. I když se teďka ještě vidíme v tanečních, už to není takové, jaké to bylo...

V čem se liší styl výuky?

Na gymplu bohužel nevedou koberce ve třídách, takže veškerá výuka probíhá v lavici. V první polovině hodiny si profesor prověří dva až tři studenty u tabule, někdy se píše malá písemka. Na rozdíl od Malíka se tady látka moc neprocvičuje, k procvičování slouží domácí úkoly, na které můžete mít v hodině

dotaz, a profesor vám to ještě jednou rychle vysvětlí. Pokud nejsou dotazy, předpokládá se, že to už všichni umí a kdykoli se z toho může psát nebo zkoušet. Další polovina hodiny se věnuje výkladu nové látky. Někteří profesori nám to ulehčují, protože zápisy buďto píší na tabuli nebo diktují, někteří ale pouze vykládají a my si musíme dělat výpisky sami. Jedna paní profesorka nám říkala, že celé studium na gymplu je o našem zadku a trpělivosti. A čím dál tím víc zjišťuji, že měla pravdu.

Jak jsi spokojená s vybavením školy?

Vybavení není nijak úžasné, ale moc stěžovat si nemůžeme. Ve specializovaných učebnách je dobré vybavení pro výuku, moc pěkná je i počítačová učebna. Ale skoro ve všech třídách a učebnách jsou normální tabule na křídly. To беру jako velké mínus, protože podle mě jsou tabule na fixy lepší a určitě se lépe čistí. Jedna paní profesorka nám ale stále tvrdí, že tabule na křídly jsou mnohem užitečnější a prý je vidět, že jsme z Malíka, protože ji neumíme pořádně smazat.

Co bys poradila žákům, kteří se na gymnázium chystají?

No, než se rozhodnete studovat gymnázium, určitě si to dobře rozmyslete. Pokud se přece jenom rozhodnete na gympl jít, tak tady už jsou všechny rady drahé. Hlavně až půjdete na nějakou hodinu, tak vyplivněte žvýkačku. Na tu jsou tady hodně alergičtí.

Sabina Tomaidesová, IX. A

PRVNÍ KROKY V ROLI MODELKY

*Možná si pamatujete na žákyni ze třídy pana učitele Roberta Kočího **ELIŠKU BAŤOVOU**, která před dvěma lety přestoupila z naší školy na Gymnázium Josefa Ressela. Pokud ne, chtěly bychom vás s ní seznámit. V rozhovoru jsme se zeptaly na její účast v soutěži „Volba královny věnného města“ a na to, jak se dostala k focení do módního časopisu. Už vám nebudeme nic prozrazovat, raději si tento článek přečtete sami.*

Jak tě napadlo se zúčastnit k. v. m.?

Nenapadlo mě to samotnou, ale oslovil mě pan profesor, abych reprezentovala gymnázium, protože se na mě shodl učitelský sbor.

Co to je k. v. m.?

K.V.M. je volba královny věnného města. Letos již devátým a posledním rokem volí v devíti věnných městech (mimo jiné i v Chrudimi) svoji královnu a pak je celostátní kolo, kde se vybere královna všech měst.

Jaké z toho máš pocity? Šla bys do toho znovu?

Každá zkušenost stojí za to a myslím si, že když má člověk možnost něco zkusit,

určitě to má udělat. Myslím si, že je lepší litovat toho, co člověk udělal, než si říkat celý život, co udělat mohl.

Máš nějaký zážitek?

Nejlepším zážitkem pro mě bylo seznámit se a promluvit si s panem Alfrédem Strejčkem. Je to velice charismatický a skromný člověk.

Víme, že jsi nafotila katalog zimního oblečení. Jak ses dostala k focení? Šla jsi na nějaký konkurz?

Manažerka z firmy WM Fashion si mě vybrala na stránkách agentury. Do agentury jsem se dostala náhodou. Loni jsem byla s mamkou na nákupu v hradeckém Futuru a ve frontě u fast foodu mě oslovila majitelka agentury. Nejdříve jsme se s paní nechtěly ani bavit, myslely jsme si, že to je „nabízečka“ parfémů, nebo jiného zboží. Ale domluvily jsme se, vzala si na mě kontakt a v agentuře jsem později podepsala smlouvu.

Kde probíhalo focení?

Fotili jsme ve Špindlerově Mlýně na chatě Špindlerova bouda.

Jak probíhala celková příprava?

Po ubytování nás vizážistka nalíčila, manažerka vybrala oblečení s doplňky a šlo se na plac. Pak už to je samé převlékání, úsměvy, běhání z místa na místo. Pan fotograf byl velice vtipný, takže jsme si užili i zábavu. U oběda a večeře nám promítal fotky na notebooku a ukazoval, co děláme správně a co máme zlepšit.

Jak probíhalo focení?

Na focení jsme byli tři holky a dva kluci, dále fotograf, vizážistka a manažerka z firmy WM. Atmosféra byla skvělá, rozuměli jsme si a při kávě, či jídle jsme se smáli nevydařeným fotkám a vtípkům.

Co bylo na tom nejtěžší?

Loučení se super partou po skončení focení.

Chtěla by ses tím v budoucnu živit?

Zatím jsem o tom nepřemýšlela a plány do budoucna již mám. Rozhodně bych se nebránila, kdybych dostala nabídky, ale je mnoho známých modelek a uživit se pouze modelingem může jen málo lidí, rivalita a konkurence je obrovská. Zatím předvádím a navštěvuji různé firemní akce. Díky této základní škole a hlavně díky angličtinářovi Robertu Kočímu si mě vybrala italská firma jako dobře anglicky mluvící hostesku na slavnostní otevření fabriky v ČR.

Jaké z toho máš pocity?

Pocity mám ze všeho příjemné, ale potřebovala bych delší týden a „nafouknout“ si tak čas. Tancuji v Bestě, tréninky máme 3x týdně, chodím do jazykové školy a zvládat k tomu školu a kamarády je časově náročné.

Máš nějaký zážitek?

Díky modelingu se dostávám do kontaktu se známými osobnostmi z Vyvolených, X-factoru, Superstar, s herci a zpěváky. Zimní katalog jsem fotila s Michalem Michajlesem, který se zúčastnil Superstar a je „vícemuž“ roku. Teď vydal desku s kapelou. Nedávno jsme se zase potkali a vůbec se nezměnil. Je stále milý, sympatický a normální kluk. Seznámila jsem se i s Danem Holovským, Markétou Mayerovou, Davidem Gránským, Zlatou Adamovskou, Ondřejem Rumlem a spoustou dalších.

Co na to všechno tvé okolí?

Moje okolí mě určitě podporuje, i když od rodičů stále slyším, že nejdůležitější je škola, ale já to vím.

Veronika Jeřábková, Natálie Vašková, VII. A

PŘEČTĚTE SI - DOPORUČUJEME

Nedávno jsem si přečetl knihu **KLADIVO NA ČARODĚJNICE** od spisovatele **VÁCLAVA KAPLICKÉHO**, která mě velice oslovila a rád bych vám její obsah více přiblížil.

Příběh pojednává o čarodějnických procesech, které se u nás odehrávaly v druhé polovině sedmnáctého století. Nejvíce jimi proslula města Šumperk a Velké Losiny.

Ve Velkých Losinách si všichni v poklidu žili, dokud zde nebyla jedna žena obviněna z čarodějnictví a z toho, že létala na koštěti na pravidelné schůze čarodějnic. Po této události se zde začalo vyšetřovat čarodějnictví. Jako vrchní vyšetřovatel byl pozván obávaný inkvizitor Boblig, který měl za úkol důkladně vyslechnout všechny obviněné a také získat jejich přiznání ke spolku s ďáblem. Při vyslýchání obviněných se dozvěděl spoustu dalších jmen lidí, která nevědomky řekli, díky čemuž postupně obvinil a uvrhl do vězení spoustu lidí. Pokud se při výslechu někdo k čarodějnictví nepřiznal dobrovolně, tak přišla tortura (mučení - jako mučicí nástroj sloužily nejčastěji například palečnice, které drtily palce obviněných, nebo skřípec, na který byl obviněný připoután a poté natahován do délky), po které se přiznal každý. Všichni, kteří tak učinili, byli následně odsouzeni k trestu smrti upálením na hranici. Byly to velice kruté časy.

Tuto knihu vám vřele doporučuji, a pokud se chcete dozvědět mnoho zajímavých informací o čarodějnických procesech, tak neváhejte a pusťte se do jejího čtení!

Ondřej Kubíček, IX. A

Podzimní hádanky

Kdo jsem?

- Rozvaluji se všude po venku. Občas ve mně někdo zabloudí. Není skrze mě vidět. Jsem čistotná. Nemám ráda vítr, ten mě většinou roztrhá. Jsem krásná hlavně po ránu. Ale když nefouká vítr, jsem vidět i přes den. Někdy si hraji s kamarádem deštěm. Líbí se mi, když mě někdo pozoruje a říká si: „To se podzim zase ozval.“
- Jsem malý a kulatý. Rostu na stromě. Někteří mí kamarádi spadli a sebral je člověk. Asi mě čeká něco podobného. Jednou jsem je viděl, jak na ně šlape a jindy do nich bouchá kamenem. Občas přijde náš největší nepřítel – veverka. My se před ní musíme schovávat. Někteří vyprávěli, jak se jejich kamarád dostal do buchy. Prý to byla nádhera v takovém bludišti mezi stovkami bublin nafouknutých kypřicím práškem.
- Celý den šumím, mám průhlednou barvu. V létě mě ohřívá sluníčko, v zimě zamrzám. Na podzim do mě napadá listí, a tak je dlouho vozím po své hladině do té doby, pokud je někde nevyplavím na břeh. Po celý den se ve mně leskne a třpytí sluníčko.
- Mám různé tvary, barvy a někdy i obličej. Nejraději mám, když se mé tělo prohání v silném vánku podzimního dne. Ten hřejivý vítr mě nadnáší výš a výš až k oblakům, kde vidím, jak děti drží druhý konec mého provázku.
- Když je můj čas, jsem skoro všude. Rádo se přilepuji na vše, co mi přijde do cesty. Když zafouká vítr směrem nahoru, vynese mě to vysoko a mám pak krásný výhled.

(Správné odpovědi – zpřeházené: babí léto, mlha, potůček, drak, ořech)

žáci 6. ročníku navštěvující volitelný předmět Rozšiřující literární výchova

MALÍČEK – občasník žáků Základní školy Chrudim, Dr. J. Malíka

- ❖ **redakční rada:** J. Kapounová, S. Tomaidesová, D. Kreuzerová, O. Kubíček, N. Vašková, L. Vostřelová, V. Jeřábková,
- ❖ **adresa redakce:** Základní škola Chrudim, Dr. J. Malíka 958, Chrudim 537 01, tel.: 469 620 607, e-mail: broz@zsmalika.cz
- ❖ **www.malicek.czechian.net**
- ❖ **www.zsmalika.cz**